

ECE ERDOĞUŞ • Kolpa

ECE ERDOĞUŞ 1982'de Bursa'da doğdu. Tiyatro okudu. Yüksek lisansını Karşılaştırmalı Edebiyat üzerine yaptı. İlk romanı *Kolpa* 2009 yılında, Bulgarca ve Makedoncaya çevrilen ikinci romanı *Yok Olma Kılavuzu* 2011 yılında Doğan Kitap, üçüncü romanı *Tuhaf Hikâyeleri Sever misiniz?* 2016'da İletişim Yayınları tarafından yayımlandı. Masal Clara'nın annesidir.

Doğan Kitap, 2009 (1 baskı)

Bu kitabın yayın hakları Kalem Ajans aracılığıyla alınmıştır.

İletişim Yayınları 2525 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 435

ISBN-13: 978-975-05-2260-4

© 2017 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2017, İstanbul

EDITÖR Levent Cantek

KAPAK Deniz Karagül

UYGULAMA Hüsni Abbas

DÜZELTİ Funda Şenol

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 22749

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak, No: 6/3
Bağcılar, İstanbul Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 11935

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,
Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

ECE ERDOĞUŞ

Kolpa

Okuyacakların tamamen hayal ürünüdür. Gerçekle bağlantıları, ancak garip tesadüflerin yaşamlarımızdaki varlığına dayandırılabilir. Ayrıca kimi filmlerden, romanlardan ve şarkı sözlerinden de, yine aynı tesadüfle etkilendiğimi söylemekte hiçbir çekince duymuyorum. Zingo Kosoviç'in *Hayat Yoldur*, Sabrina Albi'nin *Zamanı Anlamlandırma Metotları*, Marwell Josetti'nin *Tanrı Tabiat* kitaplarıyla, Kenny Beace'nin *Hiçbir Şey Olamamak* ve *Tarihten Sıyrılanlar* filmleri, Ironic Melodies grubunun "A Lost Man on Earth" albümü ilk aklıma gelenler... Diğerlerini bulmayı ise, size bırakıyorum...

Hayatta kalmak için çabalamak,
pamuk ipliğini urgana çevirmek için bitmeksizin
güç harcamaya benzer...

Hayat Yoldur, Zingo Kosoviç

Zaman, cansız ve tükenmezdir.
Hep azaldığı halde yenilenen o tek şey üzerinde
yol alırken, sadece canlılar tahrip olur ve azalır.

Zamanı Anlamlandırma Metotları, Sabrina Albi

Tabiat için, sizin yaşamasız olup olmamanız
fark etmez. Onu sevip sevmemeniz, düşleriniz,
hırslarınız, öfkeleriniz, yenilgi ve zaferleriniz de.
O, ilgisiz bir ev sahibine benzer.
Size çaylar, kahveler, börekler, kekler ikram edip
köşesine çekilir.

Tanrı Tabiat, Marwell Josetti

İnsanlık bir zibidiyi yahut aylağı daha, eski bir lokmayı çiğnemekten sıkılmışçasına dışına atmayı başardığı için kuşkusuz hiç mi hiç üzülmemiştir. Zaten en küçüğünden en büyüğüne ve genişine tüm toplumlardan hep nefret ettim. Haliyle benim de üzülüğüm pek söylenemez. Kaldı ki onlardan birine dahil olmamak için onca yıl çabaladıktan sonra böylesi boktan bir yere düşmem son derece normal, hatta tam tamına uygun... Şaşırmadım ama mutlu filan da değilim. Sadece kendimi nasıl hissedeceğimi bilemiyorum ve insan kendini nasıl hissedeceğini bilemediği zaman işler kötüye gidiyor demektir. Üstüne üstlük hiçbir şey hatırlamıyorum. Birileri, beni hafızamla beraber bir bavula tıkıştırıp bu uçsuz bucaksız kuru ıssızlığa atmış. Belki de tek başına Tanrı yapmıştır. Oysa buraya gelişim ve son birkaç günün dışında –orası koyu, bilinmez bir boşluk–, geçmişimin temel taşları hâlâ hafızamda sapasağlam duruyor. Resim kareleri halinde; sıcak veya soğuk, sığınmak yahut kaçınmak istenen tüm duygular beynimin kıvrımlarında. İlkokul yılları, sonra serseriliğe başladığım zamanlar; ortaokul ve lise. Sürünüyordum... Sı-

ralarda, sokaklarda, yataklarda, kendimi oradan oraya taşıyarak süründürüyordum... İlk aşk... Yüzüne sarışın perçemleri dökülen, nar kırmızısı dudaklı kız... Üzerinde ilerlerken ergin bir bukalemun gibi iyiden iyiye biçimlenerek bir erkeğe dönüşmem. İçimin azar azar kızgın kumun süzülüşü gibi eriyerek dökülmesi; dökülerek azalmam, azaldıkça hafiflemem. Nedense aşk kadar popüler değildi bu his, pek anlatılmadı. Oysa tam da içimizde yaşayan hayvani bir sırdu. Düşmek... Her birimizin kafatasında beliriveren o azgın kayalıklardan aşağı, başımıza hiçbir şey gelmeyeceğini bilerek boşluklara bırakıvermek kendini; bir gece ay ışığında yeni söğümü ince kumlara kurulu harlı bir ateşin üzerinden atarken hafifçe tutuşan teninizi yeniden ılık yerle buluşturmak; atlatılan bir kaza, tam kafa kafaya tokuşacakken direksiyonu can havliyle kıvrıverdiğinde kavuştuğun saniyenin tazeligi; şiddetli bir ağlama krizinin ardından suskun karanlıkta kendini temize çekmek... İşte bunlardan biri olmalıydı. Bu tanımlara her geçen sene yenilerini ekliyordum. Ha! Bir de –belki de en manalı budur– o sarışın kızın, kırmızı dudaklarının arasına sıkıştırdığı ince sigarayla beni içine çektikten sonra, kafası hafif sallantılı bir hayal olarak dünyaya geri üfleyişi... Ellerimin, vücudunda gezinirken azar azar koparak yitişi... Bir solucan gibi ardımda parçalar bırakıp eksik yaşamaya devam edişim... Ya da O'na iflah olmaz bir ser-serinin psişik tutkunluğuyla bağlanışım... Beni bu kayıp halimle görseydi eminim çok gülerdi. Her şeye gülen deli karının tekidir. Birinin, ağzının orta yerine bir şamar indirip ona bazı gerçeklerden bahsetmesi gerek. Ben yapamadım, çünkü henüz bunu hakkıyla becerebilecek yaşta ve deneyimde değildim. Yerini bulamayan kavruk tokatlar savurmaktan öteye gidemedim. Aslına bakarsak beraber olduğum hiç kimse beni O'nun kadar sarsmamıştır; O ilk kadınımdı, dahası bunun anlamını defalarca okuyup yazmışçasına iyi biliyordu.

Şimdi kendimi birdenbire birlikte olduğumuz günlerde bulsaydım, diyeceklerim birkaç cümleyi geçmezdi “Siktir git kızım! Bu orospu numaralarından, durmadan ağlayıp sızlanmandan bıktım artık! Siktir git, anladın mı? Sik-tir-git!” Bir erkek bir kadına böyle davranmayı beceremiyorsa, hâlâ tam erkek sayılmaz. Zaaflarını eğitmeyi bilmediğin sürece sürünürsün. Aslında hemen her koşulda, herkes için geçerlidir bu. Süründüğüm yerde pestilleştigimi, onunla birlikteyken anladığımdan böyle bir sonuca varmış olmalıyım. Her neyse, uzun zamandır kız arkadaşım yoktu zaten... Yalnız, parasız, başıboş... Ailemle ilişkim neredeyse tamamen kopmuştu ve babam mecbur kalmadıkça benimle konuşmuyordu. Karşılıklı otururken uzun, derin, sessiz yarıklara düşüyorduk. Haklıydı, zamanında büyüyememiştim. Çoktan o günleri geride bıraktığımı sansam da, aylakla zibidi arası mızımız bir piçtim hâlâ. Üniversiteye İstanbul’da gideceğim belli olunca, o da orada bir şirket kurmuştu. Bir tür muhasebe işi; vergiler, faturalarla ilgili... Hiçbir zaman aramızda bu meseleler doğru dürüst konuşulmazdı. Evde olduğu günlerle, olmadığı günler arasında ciddi farklılıklar vardı. Hazırlık safatasını geçtikten sonra okula pek ender uğrar olmuştum; ilk altı ayımı geçirdiğim yurttan atılışım da bu döneme rastlıyordu.

Kafamız bir dünyayken ellerimizde azgınca köpüren itfaiye tüpleriyle koridorda dans etmiştik. Her taraf bembeyaz, yumuşacık köpüklerle kaplanmıştı. Kaygan, granit zeminde birbirimize *break dance* figürleri göstererek yeni düşme stilleri deniyorduk. Tüpler dibine kadar bitince, sessiz ve bihaber adımlarla odalarımıza uzadık. Yurtta yaşadığım son kıyak olaydı bu. Çok önceden mimlendiğimden müdür derhal babamı çağırması; kendinden büyük, deri, tahtımsı sandalyesinde diklenerek çekmecesinden bazı fotoğraflar çıkarıp ona göstermişti. Ama ne fotoğraflar, hepsi de birbirinden gösterişli, anılık enstantaneler... Odamıza yaptığı düzenli ziyaret-

lerde çekilmiş, bulunmaz ayrıntılarla dolu güzide hatıratlar, retrospektif çalışmalar... Yatağın altında kokuşmuş cesetler gibi duran onlarca Tellibağ şarap şişesi; tarafımdan duvarlara çizilmiş, her biri sanatsal izler taşıyan çeşitli resimler; tuvaletin kapısına heykel bıçağıyla kazınmış özlü sözler... Okula ve beyefendinin şahsına hissettiğim duyguları içimde tutamayıp özenle, bir o kadar coşkunculukla hem İngilizce hem Türkçe ifade etmişim... “Bakın, oğlunuz bunları yaptı... Bunları, bunları da... İstesem okuldan attırırım ama akli henüz havalarda bir gencin hayatıyla oynamak istemediğim ve senelik ücreti de toptan ödediğiniz için sadece dönüşsüz olarak yurttan çıkarılmasıyla yetineceğim...” Pılımı pırtımı toplayıp o boktan yerden uzamadan önce kapiya fotoğrafı son bir not daha yazmışım, tahta kalemiyle ve kalın harflerle: “YURDUN GÖTÜNE GİRSİN!”

Ardından gelen ironik armağan... Kovulmanın eşsiz bir ödülle dönüşmesi... Ev! Yalnızlık... Sigara... Boş kutular... Dolu kül tablaları... Yalnızlık... Aslında bir çeşit kaderine tükürmüşlük... Takılan arkadaşlar... Akşamüstü ya da gece gelenler... Boş yahut dolu gelenler... 50'ler... Birilerini getirenler... Filmler... 60'lar... Filmler... Bilgisayar... Müzik... Yalnızlık... Plaklar... Plaklar... 70'ler... Filmler... Sigara... 80'ler... Arkadaşlar... Yalnızlık... O'nun dönmesini beklemek... Zamanı içmek... Boşa dönen saatlerin içinde eziliyordum. Girdiğim yerden dışarı başımı uzatamayacak denli keyifliydim. O günlerin tümü komik birer öykü, deşilmiş birer şiir gibi saklanacak. Çünkü zamanla, tek tek sıradan anılar olmaktan çıkıp yaşamın boktan döngüsünü kendince özetleyen somut delillere dönüştüler. Hayır, ben bir zibidi değilim, aylaklığın erdemini görmeye çabalıyorum. Takdir edersiniz ki fazlasıyla uzun, çileli, insanı hırpalayan, sanki her an balçıkta derin çukurlara düşebileceğinizi hissettiren bir yol bu. Mesela bir sabah uyandıığınızda nerede olduğunuzu

anlamamız, dahası oraya nasıl geldiğinizi hatırlamanız gereğinden fazla uzun sürebiliyor... Boşa geçen zamanlarınızın içinde beliren bir delikle başka âlemlere kaymış olabileceğinizi bile düşünüyorsunuz. Ya da dünyanın, artık midesine dokunduğunuz için sizi diğer işe yaramaz parçalarla birlikte kustuğunu. Etrafınızın, yıkıntılarla dolu beyninize benzemeye başladığını. Doğup büyüdüğünüz yere, tıpkı büyük şehirde başarısızlığı tatmış birinin ezikliğiyle geri dönmek için yola koyulmuşken vazgeçmiş olabileceğinizi de... Sizi yaşadığınızdan uzağa atabilecek tüm olasılıkları değerlendirmeye başlıyorsunuz. Onlarca varsayımın ucunda görülebilen tek şey var, o da kendinizsiniz... Üzerinde fıstık yeşili harflerle *RADIO DISCOTHEQUE* yazan soluk turuncu tişörtüyle, şu an kendine bir yabancı anlam veremeyen gözleriyle bakan ben... Ucundan çekiştirip durduğum bu aptallığın bana ait olmadığını eminim. Olsa olsa Gökçe'nindir. O'nun Atlas Pasajı'ndan aldığı uyduruk giysilerden birine benziyor. Bir an önce beni üçüncü sınıf bir DJ gibi gösteren bu aptallıktan kurtulmalıyım. Yani takıntılıyım diye böyle şeylere... Uykulu haliyle uzanıp ilk bulduğunu üzerine geçirebilenlerden değilim. Örneğin sabahları gözlerimi açıp yatakta hatırı sayılır bir uyanma süreci geçirdikten sonra kalkar, perdeleri çeker, bilgisayarın *open* tuşuna basıp önceden ılıklaştırdığım suyun altına girerim. Orada da duş jellerim ve süngerlerimle en az yarım saat geçirmeliyim. O sabah, öğlen yahut ikindi kendimi nasıl hissediyorsam ona göre bir parça seçerim; günün ilk şarkısı, açılış müziği... *Deo stick*'imi yuvarlar, deodorant ve parfümle devamını getirir, kıyafetimi seçer, giyinir, akşamdan kalma sigarayı alevlendirip bir iki nefes çeker, dönen bordo deri kaplı koltuğumda birkaç tam tur attıktan sonra geriye doğru yaslanarak bir müddet dinlenirim. Güne böyle başlayamazsam, başlayan gün benim için çoktan bitmiş sayılır. Hatta o günü, hayatımdan bir gün olarak

bile saymam. Hele ki Őu halim dŐŐŐnŐldŐŐĐĐnde, çoktan  l-
mŐŐŐm, parçalarım da b lŐndŐkleri kŐŐŐk zerreciklerle tuz
buz etrafa daĐılmıŐ demektir. Sonra bir tŐrlŐ ne yemek is-
tediğimi bilemem. O'nunla... Adını aĐĐıma almak istemedi-
Đim, iime ve vŐcudumun çeşitli yerlerine onlarca soyut a-
kı darbesi vuran, bana esas mŐptelaliĐın nasıl bir Şey oldu-
Đunu  Đreten O aptal kızla en çok tartıŐtıĐımız konulardan
biri de buydu. Yemek iŐini gereksiz bir ayrıntıymıŐasına
durmadan geçiŐtirmeye çalıŐması beni deli ediyordu. O aptal
ekmeklerin arasına sıkıştırdığı kaŐarlar, salamlar, bir yandan
aĐĐına tıkıŐtırdıĐı zeytinler, ne bulursa kendini doydurmaya
razı oluŐu, makarna kaynatmaktan başka bir halt becerme-
yiŐi... Őu a halimle bile yemek konusunda O'ndan çok daha
zevkli davranabileceĐime eminim...

Uzakta, Tanrı'nın koca elleriyle yonttuğu o bŐste benze-
yen kayalığın dibinde, zamanın ilerleyip bugŐne vardığını
gösteren bir kanıtımıŐasına mavi JanSport sırt antam du-
ruyor. Siyah fermuarımı sŐrŐyerek sonuna kadar açıp uzun
bir bez parçasını havalandırır gibi sallayarak içinde ne var
ne yoksa yere d kŐyorum. Bir sŐrŐ saçma sapanlık; kalemler,
konserveler, diŐ fırçası, el feneri, resim gŐnlŐĐĐ, anah-
tarlar, mp3 çalar, bir paket Marlboro Light, kimi uçlarından
kesik *flyer*'lar... BaĐdaŐ kurup hepsini tek tek elime alarak,
ilkel insanın meraklı bakıŐlarıyla ilk kez gŐrŐyormuŐasına
inceliyorum. Gazlı kalemler –daima yanımnda bunlardan bir-
kaçı bulunur; sonra resim gŐnlŐĐĐm –dŐzenli tutulmasa da
kaçmak istediğimde oraya sığınırım; el feneri –pilleri yok,
ŐnkŐ çok  nce televizyonun kumandasına takmıŐtım, evde
bazen gezinip durur böyle piller; bir paket Marlboro Light –
zaten arada bir Winston diŐında başka sigara içmem; için-
de beyaz karton duvarına yaslı bir parça kubar kalıbı –ok
kŐŐŐk bir parça, ne zaman ufaldığını hatırlamıyorum; ikiye
katlanan portatif diŐ fırçası –arkadaŐlarda kalınan gecelerde

ferah bir nefesle uyanabilmek için; *flyer*'lar –gidilecekmiş gibi oradan buradan çantaya tıklan şeyler... Mp3 çalar –zaten çoğu zaman birlikte yatarız; anahtarlar –hâlâ evle bir bağlantım var demek... Ya konserveler? Tek anlam veremediğim şey... Ömrüm boyunca onlardan topu topu üç beş kez yemişimdir, o da yurttayken; çıkarılan boktan yemekleri protesto etmek için. Yemekhanenin orta yerinde, aptal çatal bıçaklarına tenezzül bile etmeden, ağzıma boşaltarak. İkisi pilaki, biri patlıcan dolması... Çantasına tıktırdığı konservelerle yolculuğa çıkacak biri değilim; böyle maceralara atılmayı sevmem. Ne bileyim, “Sırtımızda uyku tulumları, hadi kendimizi doğaya verelim ve yol bizi nereye götürürse oraya razı olalım” gibilerinden gülünç heveslerim yoktur, hiç olmamıştır. Şehirden şehre ölü bir parçasını sürüklercesine yastığını taşıyan biriyim. Bulaştığım onca boktanlıktan sonra aklımı biraz olsun başıma getirebilmek için belki bunu da yine tek başına Tanrı yapmıştır. Çünkü Müslüman bir bebek olarak dünyaya getirilen ben, hiçbir zaman O'nun iftihar edebileceği bir çocuğu olamadım. Bu yaşıma dek bir güncük bile oruç tutmadım, dua etmedim, tarihi yerlere yapılan okul gezilerinin haricinde bir caminin kapısından içeri girmedim; sadaka, zekât, fitre ve benzeri şeyler vermedim... Aksine düşkünleri horlayıp durdum, onları aşağıladım, alttan altta çaktırmadan küçük tekmeler savurdum... Namaz kılmadım, şeytan taşlamaya hacca gitmedim... Buna karşın pek çok şeytanca harekette bulunduğumu, her şeyi gördüğüne göre O'ndan gizlemeye kalkışmam anlamsız olur. Şimdi, zaman geçtikçe yalnızlıktan kırılğanlaşan günahkâr ellerimde tuttuğum konserve pilakiler, patlıcan dolmalarıyla oturuyorum işte... Zalimliklerim karşısında cömert davrandığı bile söylenebilir.

İşaretparmağım, midemden gelen kazıyıcı sinyallerle konservelerden birini açmak için metal yuvarlağı yukarı sıyr-